

Revelația lui Isus Hristos - Numărul șaisprezece

Dezvăluirea celor șapte tunete: o analiză profetică a Apocalipsei și a istoriei ascunse

Jeff Pippenger

2023-11-15

Am prezentat succesiunea evenimentelor profetice care sunt identificate de istoria ascunsă a celor șapte tunete, istorie reprezentată în Apocalipsa, capitolele unsprezece până la treisprezece. Nu am ajuns încă la punctul în dezvoltarea acestor evenimente în care vom suprapune istoria cornului protestantismului și a cornului republicanismului. Nici nu am pregătit încă o platformă de înțelegere pentru a preciza rolul Islamului în mesajul Strigării de la Miezul Noapții. Există însă un adevăr foarte important legat de aceste evenimente, care identifică ceea ce trebuie să facă cineva atunci când înțelege adevărurile care sunt desigilate. Binecuvântarea Apocalipsei include responsabilitatea de a "păzi" acele lucruri care sunt scrise.

Linia istoriei care este desigilată transmite puterea creatoare a lui Dumnezeu celor care ar auzi, ar citi și ar păzi cele scrise în ea. Este, așadar, vremea să ne desprindem de examinarea noastră a ultimei narațiuni profetice a lui Isaia și a capitolelor unsprezece până la treisprezece din Apocalipsă, pentru a stabili semnificația celor «trei zile și jumătate» în care Ilie și Moise au fost morți în strada superautostrăzii informației, care străbate valea oaselor moarte și uscate. Ceea ce vom identifica acum este simbolismul «pustiei».

În ultimul articol am identificat patru martori profetici ai succesiunii de evenimente stabilite de istoria ascunsă a celor șapte tunete. Linia chipului lui Hristos, linia celor doi martori, linia chipului fiarei și linia falsului rege de la miazănoapte.

A doua jumătate a liniei împăratului contrafăcut de la miazănoapte începe cu împuternicirea papalității în 538. Apoi, papalitatea, împăratul contrafăcut de la miazănoapte pe plan spiritual, a călcat în picioare Ierusalimul spiritual și Israelul spiritual timp de o mie două sute șaiszeci de ani.

Și vor cădea sub ascuțișul sabiei și vor fi duși în robie printre toate neamurile; iar Ierusalimul va fi călcat în picioare de către neamuri, până când se vor împlini vremurile neamurilor. Luca 21:24.

Lui Ioan i s-a spus să măsoare atât sanctuarul, cât și oștirea, dar i s-a spus totodată să lase curtea pe dinafară, căci fusese dată neamurilor timp de o mie două sute șaiszeci de ani.

Și mi s-a dat o trestie asemenea unui toiag; iar îngerul stătea, zicând: Scoală-te și măsoară templul lui Dumnezeu, și altarul, și pe cei ce se închină în el. Iar curtea care este în afara templului las-o deoparte și n-o măsoară, căci a fost dată neamurilor; și cetatea sfântă o vor călca în picioare patruzeci și două de luni. Apocalipsa 11:1, 2.

Ioan și Luca mărturisesc că Neamurile "calcă în picioare" "Ierusalimul", timp de "patruzeci și două de luni". Ioan precizează durata, iar Luca marchează încheierea istoriei. Acești doi martori

abordează întrebarea din Daniel, capitolul opt, versetul treisprezece.

Atunci am auzit pe un sfânt vorbind, iar un alt sfânt i-a zis acelu sfânt care vorbea: Până când va ține vedenia privitoare la jertfa necurmată și la fărâdelegea pustiirii, pentru ca atât sfântul locaș, cât și oștirea să fie călcate în picioare? Daniel 8:13.

Întrebarea cu privire la durata pentru care sanctuarul și oastea aveau să fie călcate în picioare identifică două puteri pustiitoare care urmau să împlinească actul călcării în picioare a Ierusalimului, care, la Daniel, este reprezentat prin „sanctuarul” și, de asemenea, „oastea”. Înțelegerea corectă, fundamentală, a acestui verset, așa cum a fost exprimată de J. N. Andrews, este că versetul identifică două puteri pustiitoare care au călcat în picioare atât sanctuarul, cât și oastea. Prima putere pustiitoare identificată în verset este păgânismul, iar a doua este papalismul. Cuvântul „oastea” este expresia lui Daniel pentru ceea ce Ioan identifică drept „închinătorii” din templu, adică din Ierusalim.

Există două „pustiiri” în Daniel 8. — Acest fapt este arătat cu atâta limpezime de Josiah Litch, încât îi redăm cuvintele:

"'Jertfa necurmată' este lectura actuală a textului englezesc. Dar nimic de felul unei jertfe nu se găsește în original. Acest lucru este recunoscut de toți. Este o glosă sau o construcție atribuită de traducători. Lectura adevărată este: 'necurmatul și fărâdelegea pustiirii', necurmatul și fărâdelegea fiind legate împreună prin "și"; pustiirea necurmată și fărâdelegea pustiirii. Ele sunt două puteri pustiitoare, care aveau să pustiiască sanctuarul și oștirea.'-Expuneri profetice, Volumul 1, pagina 127."

Este limpede că sanctuarul și oștirea urmau să fie călcate în picioare de către necurmatul și fărâdelegea pustiirii. O lectură atentă a versetului 13 stabilește acest punct. Iar acest fapt mai stabilește încă unul, și anume: că aceste două pustiiri sunt cele două mari forme sub care Satana a încercat să răstoarne închinarea și cauza lui Iehova. Observațiile domnului Miller privitoare la înțelesul acestor doi termeni, precum și demersul urmat de el pentru a stabili acel înțeles, sunt prezentate sub următorul titlu:

CELE DOUĂ PUSTIIRI SUNT PĂGÂNISMUL ȘI PAPALITATEA

„Am citit mai departe și n-am putut găsi niciun alt caz în care [necurmatul] să fie găsit, decât în Daniel. Apoi, [cu ajutorul unei concordanțe], am luat acele cuvinte care stăteau în legătură cu el: 'a lua'; 'el va lua'; 'necurmatul'; 'de la vremea când necurmatul va fi luat', etc. Am citit mai departe și am crezut că nu voi găsi nicio lumină asupra textului; în cele din urmă, am ajuns la 2 Tesaloniceni 2:7, 8. 'Căci taina fărâdelegii lucrează deja; numai cel ce acum oprește va opri, până va fi luat din cale; și atunci se va descoperi acel nelegiuit,' etc. Și când am ajuns la acel text, oh! cât de limpede și glorios s-a arătat adevărul! Iată-l! Acesta este 'necurmatul!' Ei bine, acum, ce vrea să spună Pavel prin 'cel ce acum oprește', sau 'împiedică'? Prin 'omul fărâdelegii' și 'cel nelegiuit' se înțelege papismul. Ei bine, ce este ceea ce împiedică dezvoltarea papismului? Ei bine, este păgânismul; atunci, 'necurmatul' trebuie să însemne păgânismul.”
-Manualul Celui de-al Doilea Advent, pagina 66. J. N. Andrews, Sanctuarul și cele 2300 de zile, 33, 34.

În împlinirea „celor șapte vremi” din Leviticul douăzeci și șase, păgânismul a călcat în picioare sanctuarul și oștirea timp de o mie două sute șizeci de ani, iar apoi papalismul a făcut aceeași lucrare pentru încă o mie două sute șizeci de ani. Papalitatea a călcat în picioare Ierusalimul timp de o mie două sute șizeci de ani, după Luca și Ioan, până când papalitatea a primit rana ei de moarte în 1798. Scăzând o mie două sute șizeci de ani din 1798, se ajunge la 538. Scăzând o mie două sute șizeci de ani din 538, se ajunge la 723 î.Hr., când Asiria, împăratul literal de la miazănoapte din acea vreme, a dus în robie împărăția de nord a lui Israel.

Ioan se referă doar la cei o mie două sute șizeci de ani în care papalitatea a călcat în picioare sanctuarul și oștirea, dar Luca tratează ambele perioade de o mie două sute șizeci de ani în care păgânismul și papalismul au călcat în picioare Ierusalimul, căci el afirmă: "până când se vor împlini vremurile Neamurilor". Luca identifică călcarea în picioare a Ierusalimului ca fiind mai mult decât o singură "vreme", căci o numește împlinirea "vremurilor" Neamurilor.

Desigur, în 1856, Adventismul millerit a devenit laodicean, iar șapte ani mai târziu a respins adevărul cu privire la „de șapte ori” din Leviticul douăzeci și șase, așadar este imposibil ca Adventismul să vadă aceste simple fapte biblice. Faptul pe care îl identific este că istoria ascunsă a celor șapte tunete, care identifică trei repere și o perioadă de timp între primul și al doilea reper, iar apoi o a doua perioadă de timp între al doilea și al treilea reper, este reprezentată în cadrul liniei profetice a împăratului de la miazănoapte contrafăcut.

Acea linie a început în 723 î.Hr., când regatul de nord al lui Israel a intrat în robie în mâinile regelui Asiriei, un rege al nordului în sens literal. Apoi, în 538, regele spiritual al nordului a fost investit cu putere și a călcat în picioare Ierusalimul spiritual timp de încă o mie două sute șizeci de ani, până când a primit o rană de moarte în 1798. De la 723 î.Hr. până în 538, puterile care au ținut Israelul în subjugare au fost întotdeauna puteri păgâne.

Linia lui Hristos identifică momentul ungerii adevăratului împărat de la miazănoapte la botezul Său, în anul 27, iar după o mie două sute șizeci de zile profetice, El a fost răstignit. Ucenicii Săi au fost apoi împuterniciți să prezinte mesajul adevăratului împărat de la miazănoapte, până la lapidarea lui Ștefan, în anul 34. Singura dată când Hristos nu a mers pe jos în toate cele o mie două sute șizeci de zile ale slujirii Sale a fost când a intrat călare în Ierusalim, la intrarea Sa triumfală. Prin urmare, El a călcat în picioare Ierusalimul timp de o mie două sute șizeci de zile, la fel cum au făcut ucenicii Săi după cruce. Ambele linii, cea a împăratului de la miazănoapte contrafăcut și cea a lui Hristos, adevăratul împărat de la miazănoapte, au călcat în picioare Ierusalimul și oastea timp de o mie două sute șizeci de zile.

Păgânismul a fost o contrafacere a sistemului de închinare din cadrul serviciului sanctuarului pământesc al evreilor literali, iar papalitatea este o contrafacere a serviciului sanctuarului ceresc al evreilor spirituali. Perioada de o mie două sute șizeci de ani a păgânismului a fost paralelă cu cele o mie două sute șizeci de zile ale lui Hristos, iar perioada de o mie două sute șizeci de ani a papalității a fost paralelă cu cele o mie două sute șizeci de zile ale ucenicilor.

Fiecare dintre cele două linii conține structura profetică identică a istoriei ascunse a celor șapte tunete, care a început să fie despecetluită în mod public în iulie 2023. Despecetluirea a fost

realizată în parte prin recunoașterea primei dezamăgiri a mișcării millerite. Prima lor dezamăgire a inaugurat un interval de timp, numit „timpul întârzierii” în pilda celor zece fecioare. „Timpul întârzierii” s-a încheiat la adunarea în tabără de la Exeter, New Hampshire, când mesajul Strigătului de la Miezul Noptii fusese pe deplin statornicit. Adunarea în tabără de la Exeter a devenit al doilea reper, care a inaugurat apoi un interval de timp în care mesajul Strigătului de la Miezul Noptii a fost proclamat, până când au sosit al treilea reper al judecării și ultima dezamăgire.

Cele trei repere au fost prima dezamăgire, mesajul Strigătului de la miezul nopții și ultima dezamăgire. Aceste trei repere corespund cuvântului ebraic „adevăr”, care reprezintă prima, a treisprezecea și ultima literă a alfabetului ebraic. Faptul că prima și ultima sunt amândouă dezamăgiri reprezintă semnătura lui Alfa și Omega.

Nu există o reprezentare directă a perioadei de o mie două sute șazeci de zile în istoria millerită; totuși, istoria millerită este istoria primei mișcări și, prin urmare, tipifică ultima mișcare. Istoria primei dezamăgiri din ultima mișcare a început la 18 iulie 2020 și este ilustrată în Apocalipsa, capitolul unsprezece. În Apocalipsa, capitolul unsprezece, cei doi martori sunt uciși, marcând prima dezamăgire din ultima mișcare; această ultimă mișcare a fost tipificată de prima mișcare.

În Apocalipsa, capitolul unsprezece, dezamăgirea a inaugurat o perioadă de o mie două sute șazeci de zile în care trupurile lor moarte erau pe stradă, marcând astfel timpul de întârziere al parabolei. La învierea lor, ei sunt înălțați ca un stindard în același ceas cu judecata legii duminicale. Istoria celor doi martori include o perioadă simbolică de o mie două sute șazeci de zile.

Detaliile mișcării îngerului al treilea din istoria ascunsă a celor șapte tunete oferă specificări mult mai amănunțite decât celelalte linii paralele, însă linia îngerului al treilea, linia adevăratului împărat de la miazănoapte și linia împăratului de la miazănoapte contrafăcut posedă toate aceleași caracteristici profetice: un punct de început, urmat de o perioadă de timp care se întinde până la un punct median, apoi o perioadă de timp care se întinde până la judecată la punctul final.

Perioada de o mie două sute șazeci de zile este un element principal al istoriei ascunse a celor șapte tunete. Perioada de o mie două sute șazeci de zile este simbolizată drept „pustie” în capitolul doisprezece al Apocalipsei.

Și femeia a fugit în pustie, unde are un loc pregătit de Dumnezeu, ca să fie hrănită acolo o mie două sute șazeci de zile. Apocalipsa 12:6.

Biserica a fugit în pustie pentru a scăpa de călcarea în picioare din partea puterii papale timp de o mie două sute șazeci de ani. Versetul paisprezece oferă o altă mărturie.

Și femeii i s-au dat două aripi ale unui vultur mare, ca să zboare în pustie, în locul ei, unde este hrănită o vreme, vremi și jumătate de vreme, departe de fața șarpelui. Apocalipsa 12:14.

Biserica a fugit din fața persecuției din partea balaurului și a papalității timp de o mie două sute șazeci de ani și, prin urmare, «pustia» este un simbol al celor o mie două sute șazeci de zile. Acest număr apare în mod direct de șapte ori în cărțile lui Daniel și Apocalipsa, dar este reprezentat în câteva alte moduri în Scriptură. În fiecare caz, el reprezintă «cele șapte vremi» din Leviticul

douăzeci și șase.

Fie că a fost păgânismul călcând în picioare sanctuarul și oștirea din 723 î.Hr. până în anul 538, fie că a fost papalitatea călcând în picioare Ierusalimul spiritual și pe închinătorii dinlăuntrul lui, aceasta a fost o ilustrare a împrăștierii poporului lui Dumnezeu, care a fost pricinuită de încălcarea de către poporul lui Dumnezeu a legământului „sabatelor țării”, așa cum este prezentat în Levitic, capitolele douăzeci și cinci și douăzeci și șase. În capitolul douăzeci și șase aceasta este numită „cearta legământului lui Dumnezeu”.

Voi aduce asupra voastră sabia, care va răzbuna pricina legământului Meu; iar când veți fi adunați laolaltă înăuntrul cetăților voastre, voi trimite molima între voi; și veți fi dați în mâna vrăjmașului. Levitic 26:25.

Răzvrătirea împotriva legământului lui Dumnezeu a adus asupra poporului lui Dumnezeu robia și împrăștierea, reprezentate drept „cearta legământului Meu”. Neînțelegerea pedepsei, pe care Daniel o numește „blestemul” și „jurământul” lui Moise, și care este numită, de asemenea, „cearta legământului Meu”, îl orbește pe om, împiedicându-l să vadă înțelesul mai adânc al lucrării lui Hristos, așa cum este ea reprezentată în Daniel, capitolul nouă. O evaluare consecventă, prezentă în scrierile lui Ellen White, a poporului lui Dumnezeu aflat în orbirea laodiceană este că ei nu pot „raționa de la cauză la efect”. Poți pretinde că înțelegi cei o mie două sute șaizeci de ani ai Evului Mediu Întunecat, dar dacă nu cunoști „cauza” acelei călcări în picioare, ești orb.

El va întări legământul cu mulți pentru o săptămână; iar la mijlocul săptămânii va face să înceteze jertfa și prinosul, și, din pricina întinderii urâciunilor, îl va face pustiu, chiar până la sfârșit; iar ceea ce este hotărât se va vărsa peste cel pustiu. Daniel 9:27.

Confirmarea legământului de către Hristos este asociată în mod direct cu „cearta legământului Său”. Durata „blestemului” a fost de două mii cinci sute douăzeci de ani, iar durata confirmării de către Hristos a aceluiași legământ a fost de două mii cinci sute douăzeci de zile. În acord cu cuvântul ebraic „adevăr”, care stabilește structura istoriei ascunse a celor șapte tunete, săptămâna profetică în care Hristos avea să-Și confirme legământul poseda trei repere, care sunt reprezentate de prima, a treisprezecea și ultima literă a alfabetului ebraic.

Primul reper al săptămânii a fost botezul Său, al doilea reper a fost crucea, iar ultimul a fost moartea lui Ștefan. A refuza să vezi „cele șapte vremi” din Leviticul douăzeci și șase, așa cum îngerii cerești l-au călăuzit pe William Miller să vadă „cele șapte vremi”, anulează capacitatea de a vedea pe deplin chiar profeția în care Hristos Și-a vărsat sângele și a confirmat tocmai legământul pe care poporul Său literal din vechime îl respinsese. Oricine este, în cele din urmă, mântuit va avea doar o înțelegere parțială și incompletă a „adevărului”. Însă nimeni care refuză în mod voit să vadă „adevărul” nu este mântuit. Există o singură cale către Tatăl, și aceasta este prin Isus, iar Isus este „adevărul”.

Aceasta este o înțelegere vrednică de cugetare, căci ea se referă la legământul din Levitic 25 și 26. „Blestemul” celor „șapte vremuri” a fost adus asupra Israelului literal antic prin refuzul lor de a pune în aplicare rânduielele privitoare la lăsarea pământului să se odihnească și la împlinirea

rânduielilor Jubileului. A fost un păcat de omisiune. Blestemul a venit asupra lor pentru omisiunea unei lucrări pe care li se poruncise s-o împlinească, și nu pentru că ar fi încălcat în mod direct o poruncă, precum: Să nu ucizi sau Să nu furi. Ei pur și simplu au ignorat rânduielele legate de lăsarea pământului să se odihnească. Adventiștii care pur și simplu nu acceptă „cele șapte vremuri” (pe care îngerii l-au călăuzit pe William Miller să le descopere), pentru că, din orice motiv nesfântit, pur și simplu nu și-au făcut niciodată timp să cerceteze cu adevărat adevărul, săvârșesc același tip de răzvrătire prin omisiune, nesocotind aceleași prescripții ale legământului pe care le-a nesocotit Israelul literal antic. Începutul ilustrează sfârșitul.

Perioada de o mie două sute șazeci de zile din Apocalipsa, capitolul doisprezece, numită „pustie”, este un simbol al „celor șapte vremi”. Atât cele o mie două sute șazeci de zile ale lucrării lui Hristos, cât și cele o mie două sute șazeci de zile ale lucrării ucenicilor reprezintă întreaga săptămână în care legământul era confirmat. Atât cei o mie două sute șazeci de ani în care păgânismul a călcat în picioare poporul lui Dumnezeu, cât și cei o mie două sute șazeci de ani în care papalismul a călcat în picioare poporul lui Dumnezeu reprezintă în întregime „cele șapte vremi” ale blestemului lui Moise.

În Apocalipsa, capitolul unsprezece, după o mie două sute șazeci de zile, oasele moarte sunt readuse la viață pentru a intra în legământ ca cei o sută patruzeci și patru de mii. Dar, pentru ca ei să realizeze acea relație de legământ, li se cere să împlinească termenii legământului, așa cum a făcut Daniel în capitolul nouă. Termenii legământului celor «șapte vremi» cuprind îndrumări specifice pentru cei care se află în țara vrăjmașului. Când cei care se trezesc la realitatea faptului că au fost risipiți doresc să se întoarcă la Domnul, Leviticul, capitolul douăzeci și șase, oferă îndrumări cu privire la modul în care trebuie să se întoarcă.

Iar cei ce vor mai rămâne dintre voi se vor topi în nelegiuirea lor în țările vrăjmașilor voștri; și, de asemenea, pentru neleguirile părinților lor, împreună cu ale lor, se vor topi. Dacă își vor mărturisi nelegiuirea lor și nelegiuirea părinților lor, împreună cu necredințioșia prin care Mi-au fost necredințioși, și că, de asemenea, au umblat împotriva Mea; și că și Eu am umblat împotriva lor și i-am adus în țara vrăjmașilor lor; dacă atunci inimile lor netăiate împrejur se vor smeri, și atunci vor primi pedeapsa neleguirii lor: Atunci Îmi voi aduce aminte de legământul Meu cu Iacov, și, de asemenea, de legământul Meu cu Isaac, și de legământul Meu cu Avraam Îmi voi aduce aminte; și Îmi voi aduce aminte de țară. Leviticul 26:39-42.

Expresia „pine away” din Sfintele Scripturi înseamnă a se descompune, a intra în stricăciune și a fi mistuit. A „pine away” înseamnă a decădea până la starea de oase moarte și uscate. Iar învățătura identifică moartea, căci îi înfățișează pe cei ce se trezesc la conștiința stării lor ca fiind „în țara vrăjmașilor voștri”.

Vrăjmașul cel din urmă care va fi nimicuit este moartea. 1 Corinteni 15:26.

La 18 iulie 2020 a avut loc prima dezamăgire în mișcarea celui de-al treilea înger. Ea a fost prefigurată de toate celelalte prime dezamăgiri din liniile sacre ale reformei profetice. Ezechiel, capitolul treizeci și șapte, identifică poporul lui Dumnezeu din zilele de pe urmă ca fiind dizolvat, corupt și mistuit, până când a ajuns să fie pur și simplu o vale de oase moarte și uscate. El se află în

țara vrăjmașului, care este țara morții. În Apocalipsa, capitolul unsprezece, cei doi martori au fost uciși și lăsați în stradă. Toți profeții sunt de acord unii cu alții. Prin urmare, Moise le vorbește celor care sunt morți în strada care străbate valea lui Ezechiel. În starea lor de dezamăgire li se dă învățătură prin Ieremia.

De aceea, așa zice Domnul: Dacă te întorci, te voi aduce iarăși și vei sta înaintea Mea; iar dacă vei scoate ce este de preț din ceea ce este josnic, vei fi ca gura Mea: ei să se întoarcă la tine, dar tu să nu te întorci la ei. Ieremia 15:19.

Ieremia este înștiințat că, dacă dorește să vorbească pentru Dumnezeu, trebuie să se întoarcă și, făcând aceasta, trebuie să deosebească ceea ce este de preț de ceea ce este josnic. Contextul pasajului arată că cei josnici sunt aceia la care el nu trebuie să se întoarcă. Când este înfățișat în pasaj ca aflându-se în starea sa de dezamăgire, el afirmă că era singur.

N-am șezut în adunarea batjocoritorilor, nici nu m-am veselit; am șezut singur din pricina mâinii Tale, căci Tu m-ai umplut de indignare. Ieremia 15:17.

Ieremia nu era așezat în „adunarea batjocoritorilor”, căci ședea singur. Nu trebuia să se întoarcă la cei ticăloși, care sunt adunarea batjocoritorilor. În 1863, Adventismul și-a început întoarcerea la „adunarea batjocoritorilor” când a revenit la metodologia biblică a fiicelor Babilonului, pentru a respinge „de șapte ori” al lui Moise. Dar Ieremia vorbește mai precis despre zilele de pe urmă decât despre istoria milerită. Când cei din Valea oaselor moarte se trezesc la realitatea că se află în țara vrăjmașilor, nu trebuie nicicând să se întoarcă la cei ce s-au bucurat de moartea lor pe stradă. Acel grup se poate întoarce la Ieremia, dar el nu se poate întoarce la ei.

Dar dacă urmează să se întoarcă, ei trebuie, de asemenea, să împlinească prescripțiile date de Moise, care sunt în mod direct asociate cu „cele șapte vremuri”. Cei care sunt morți pe uliță în Apocalipsa, capitolul unsprezece, sunt morți timp de trei zile și jumătate, ceea ce, în sens profetic, este „pustia”.

De aceea, trezirea inițială a celor morți este înfăptuită printr-un mesaj care face ca oasele să se adune laolaltă, dar încă nu au viață. Este nevoie de mesajul celor patru vânturi, care este mesajul pecetluirii, pentru a-i transforma într-o oștire puternică. Primul mesaj care îi adună laolaltă vine de la o „voce”.

Mângâiați, mângâiați pe poporul Meu, zice Dumnezeul vostru. Vorbiți pe inima Ierusalimului și strigați-i că lupta ei s-a sfârșit, că nelegiuirea ei este iertată; căci din mâna Domnului a primit îndoit pentru toate păcatele ei. Glasul celui ce strigă în pustie: Pregătiți calea Domnului, îndreptați în pustiu o cale pentru Dumnezeul nostru. Orice vale va fi înălțată, și orice munte și orice deal vor fi coborâte; și cele strâmbe vor fi îndreptate, și locurile aspre vor fi netezite. Isaia 40:1-4.

Glasul vine din pustie, care este un simbol al împrăștierii „celor șapte vremi”. Acel glas este în pustie, căci și Ezechiel a fost luat în valea oaselor moarte. El mărturisea din însăși acea vale, nu de la depărtare.

Mâna Domnului a fost asupra mea și m-a dus în Duhul Domnului și m-a așezat în mijlocul văii, care era plină de oase. Ezechiel 37:1.

Valea este pustia celor trei zile și jumătate. Făgăduința glasului este că nelegiuirea Ierusalimului este iertată și că războiul ei s-a sfârșit. Această făgăduință reprezintă pecetluirea celor o sută patruzeci și patru de mii, care se împlinesc în zilele de pe urmă. Însă iertarea nelegiuirii ei este asociată cu faptul că ea primește „dublu” pentru toate păcatele ei. Remediul oferit de Moise cere o mărturisire nu numai a nelegiuirilor lor, ci și a nelegiuirilor părinților lor. Dacă vor împlini acea poruncă, nelegiuirea lor va fi iertată.

Vom continua expunerea acestor adevăruri în articolul următor.

Da, tot Israelul a călcat legea ta, abătându-se, ca să nu asculte de glasul tău; de aceea s-a revărsat peste noi blestemul și jurământul care este scris în legea lui Moise, slujitorul lui Dumnezeu, fiindcă am păcătuit împotriva lui. Și el a împlinit cuvintele sale, pe care le-a rostit împotriva noastră și împotriva judecătorilor noștri care ne-au judecat, aducând asupra noastră un mare rău: căci sub tot cerul nu s-a făcut așa cum s-a făcut asupra Ierusalimului. După cum este scris în legea lui Moise, tot acest rău a venit peste noi; și totuși nu ne-am rugat înaintea Domnului, Dumnezeului nostru, ca să ne întoarcem de la fărădelegile noastre și să înțelegem adevărul tău. Daniel 9:11-13.